

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2019 roku, wydanym w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Ł. przeciwko G. M. i M. M. o zapłatę, sygn. akt I C 639/16, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi:

- 1. utrzymał w całości nakaz wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w postępowaniu nakazowym w dniu 12 września 2016 roku, sygn. akt I Nc 651/16,**
- 2. zasądził od M. M. i G. M. solidarnie na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwotę 7567 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.**

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana M. M., zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie:

- art. 354 § 2 k. c. w zw. z art. 354 § 1 k. c., poprzez ich niezastosowanie wobec przyjęcia braku obowiązku powoda dążenia do minimalizacji zakresu szkody poprzez uznanie, iż wartość rynkowa plotera nie jest istotna dla rozliczenia przedmiotowej umowy;

- per analogiam art. 12 ust. 4 w zw. z art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1206). poprzez ich niezastosowanie w sprawie polegające na przyjęciu interpretacji niejednoznacznych przepisów ogólnych warunków umowy leasingu operacyjnego na niekorzyść leasingobiorcy; - art. 362 k.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wobec przyjęcia, iż pozwani solidarnie ponoszą odpowiedzialność odszkodowawczą wobec powódki z tytułu przedwczesnego rozwiązania umowy leasingu, wobec zbycia przedmiotu leasingu w postaci plotera, ponad kwotę pozostałą po odjęciu od wysokości niespłaconego zadłużenia, hipotetycznej wartości likwidacyjnej przedmiotu umowy przy sprzedaży wymuszonej;

- art. 233 § 1 k. p. c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego w sprawie wobec przyjęcia wniosków opinii biegłej sądowej dotyczącej wyliczenia wysokości zadłużenia pozwanego G. M. na kwotę 25. 682, 26 zł, wobec pominięcia rozliczenia wysokości zadłużenia pozwanego z uwzględnieniem sprzedaży plotera po cenie rynkowej.

W świetle tak postawionych zarzutów skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm prawem przepisanych. Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że art. 378 § 1 k.p.c. nakłada na sąd odwoławczy obowiązek ponownego rozpoznania sprawy w granicach apelacji, co oznacza nakaz wzięcia pod uwagę wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków. Granice apelacji wyznaczają ramy, w których sąd odwoławczy powinien rozpoznać sprawę na skutek jej wniesienia, określają je sformułowane w apelacji zarzuty i wnioski, które implikują zakres zaskarżenia, a w konsekwencji kognicję sądu apelacyjnego (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015 r., V CSK 677/14, nie publik.). Jednocześnie w świetle uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami

dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego, w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55).

Najpierw zatem należy rozpoznać zarzuty naruszenia prawa procesowego, gdyż jedynie w przypadku uznania, że postępowanie dowodowe nie było dotknięte wadami, można przyjąć, że prawidłowo został ustalony stan faktyczny w sprawie. Ponieważ zaś prawna kwalifikacja stanu faktycznego jest pochodną ustaleń, o prawidłowym zastosowaniu bądź niezastosowaniu prawa materialnego można mówić dopiero wówczas, gdy ustalenia stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku pozwalają na ocenę tej kwestii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2002 r. IV CKN 1532/00. Lex nr 78323). Prawidłowe zastosowanie prawa materialnego może mieć z kolei miejsce jedynie do niewadliwie poczynionych ustaleń faktycznych.

W ramach zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. do którego trzeba odnieść się w pierwszej kolejności, skarżąca kwestionowała przyjętą przez Sąd I instancji wysokość zadłużenia pozwanych, przy uwzględnieniu uzyskanej ceny ze sprzedaży plotera, nie zaś jego ceny rynkowej. Skarżąca zdaje się nie zauważać, że kwestia, o której mowa w rzeczonem zarzucie stanowi element oceny prawnej roszczenia, w związku z czym może być co najwyżej podnoszona w zarzutach naruszenia prawa materialnego, nie zaś w ramach naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Tym samym, wbrew oczekiwaniom skarżącej, nie może ona służyć do wykazania naruszenia przywołanego wyżej przepisu procesowego.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, które też, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, bez konieczności ich powielania w niniejszym postępowaniu.

Kolejno wskazać należy, że jako niezrozumiały jawi się zarzut naruszenia art. 12 ust. 4 w zw. z art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1206), kwestionujący w swej istocie sposób sformułowania normy § 7 ust. 9.2 owu. Skarżący zdaje się nie zauważać, iż w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z ogólnymi warunkami ubezpieczenia, a umowy, co do których co do zasady przepisy ustawy o działalności ubezpieczeniowej nie mają zastosowania. Niemniej podkreślenia wymaga, że zgodnie z § 7 ust. 9.2 owu, stanowiących załącznik nr 2 do umowy łączącej powoda z pozwanym, w przypadku rozwiązania umowy leasingu korzyścią powoda jako finansującego jest cena netto uzyskana z dodatkowej sprzedaży przedmiotu leasingu pomniejszona o koszty wskazane w tym postanowieniu umowy. Wbrew zapatrywaniom skarżącej, treść przywołanego wyżej unormowania, daje podstawy aby przyjąć, iż strony w umowie leasingu w sposób zrozumiały i nie budzący wątpliwości ustaliły co będzie stanowiło korzyść uzyskana ze sprzedaży przedmiotu leasingu, w przypadku jego odbioru po rozwiązaniu umowy, którą powódka zaliczy na poczet zobowiązań pozwanych, a mianowicie, że będzie to cena netto uzyskana ze sprzedaży przedmiotu leasingu, nie zaś wartość rynkowa przedmiotu. Podkreślenia wymaga, iż kwotowe określenie przedmiotowej ceny sprzedaży przedmiotu leasingu na etapie zawierania umowy między stronami, przy jednoczesnym uwzględnieniu zmian zachodzących na rynku, w tym zmian czynników wpływających na ceny kupna/sprzedaży, było niecelowe. W tym stanie rzeczy, dla określenia ww. należności uznać za wystarczające należało podanie sposobu jej wyliczenia, co też miało miejsce w rozpoznawany wypadku.

Niezasadnym jest również zarzut naruszenia art. 354 § 2 k. c. w zw. z art. 354 § 1 k. c. oraz art. 362 k.c. Oba zarzuty w swej istocie kwestionowały przyjęcie w rozliczeniu umowy jako "uzyskanej korzyści", o której mowa w § 7 ust. 9.2 owu, ceny netto, jaką powód uzyskał faktycznie ze sprzedaży przedmiotu umowy, a nie jego wartości rynkowej. Nie sposób jednak podzielić zapatrywania skarżącej, że w związku z takim stanowiskiem Sądu Rejonowego, powód nie wywiązał się ze swojego obowiązku dążenia do minimalizacji zakresu szkody, a wręcz przeciwnie przyczynił się do jego zwiększenia.

W przepisach kodeksu cywilnego nie określa się bliżej pojęcia "uzyskanej korzyści" przez leasingodawcę po zakończeniu stosunku leasingu. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, przyjęć należy, że w związku ze sprzedażą przedmiotu leasingu na skutek rozwiązania umowy korzyść leasingodawcy, o której mowa w art. 709¹⁵ k.c. wyznacza cena uzyskana ze sprzedaży. Uzyskanie korzyści należy bowiem wiązać z realnie powstałym, a nie tylko możliwym do uzyskania dochodem z rzeczy, a więc przede wszystkim z uzyskaną przez leasingodawcę

(sprzedawcę) ceną sprzedaży. Źródłem ceny jest tu wprawdzie umowa sprzedaży, jednakże stanowi ona konsekwencję wcześniejszego rozwiązania umowy leasingu i zarazem wykonanie przyjętego przez leasingodawcę kontraktowego obowiązku sprzedaży przedmiotu leasingu po wykonaniu uprawnienia do rozwiązania umowy. Odszkodowanie przysługujące na podstawie art. 709¹⁵ k.c. powinno zatem podlegać pomniejszeniu o uzyskaną cenę sprzedaży zwróconych przedmiotów leasingu, nie natomiast ich cenę rynkową. (por. wyr. SN z 18.2.2015 r., I CSK 64/14, L.; wyr. SA w Warszawie z 8.1.2018 r., VI ACa 1949/15, L.; wyr. SA w Warszawie z 30.10.2014 r., I ACa 494/14, L.; wyr. SA w Warszawie z 13.12.2013 r., I ACa 1209/13, L., Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z dnia 13 stycznia 2016 r. I ACa 964/15). W świetle powyższych rozważań należało uznać, iż powód nie był zobligowany uwzględnić szacunkowej ceny rynkowej, a realną cenę, za którą dokonał zbycia przedmiotu leasingu. W okolicznościach niniejszej sprawy, analizowanych pod kątem zgłoszonego zarzutu, nie sposób powiedzieć, aby powód nie wykazał się z wymaganą od niego starannością czynności mających na celu sprzedaż przedmiotu umowy. Bynajmniej, na gruncie niniejszej sprawy, nie zostały wykazane okoliczności przeciwne. Niemniej, nawet w razie nienależytej staranności finansującego w podjęciu czynności zmierzających do sprzedaży rzeczy będącej przedmiotem leasingu rozliczeniu - w ramach korzyści o których mowa w art. 709¹⁵ k.c. - nie podlega obiektywna (rynkowa) wartość rzeczy w chwili jej zwrotu, lecz najbardziej prawdopodobna cena, za jaką mógł sprzedać rzecz finansujący, gdyby z należytą starannością podjął czynności w celu jej sprzedaży (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 28 października 2016 r. I CSK 649/15). Na gruncie rozpatrywanej sprawy powód uczynił zadość wskazanemu wymogowi i dokonał pomniejszenia dochodzonej kwoty o cenę netto uzyskaną przez niego ze sprzedaży plotera. Tym samym nie mogą być uznane za zasadne twierdzenia skarżącej, że odszkodowanie winno zostać pomniejszone o kwotę ceny rynkowej sprzedaży tego przedmiotu, w przeciwnym razie powód przyczynia się do zwiększenia szkody i uchybia obowiązkowi minimalizacji jej zakresu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanej w oparciu o art. 385 k.p.c.

Wobec oddalenia apelacji, zasądono od pozwanej na rzecz powoda koszty postępowania apelacyjnego w oparciu o art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Zasądzona od pozwanej na rzecz powoda kwota 1800 zł stanowi wynagrodzenie jego pełnomocnika za II instancję. Przy ustalaniu wysokości kosztów zastępstwa procesowego sięgnięto do unormowań zawartych z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265).